

Ὁ Βάλα ζήτησε ἀπὸ τὴν μπόνα του τριάντα καπίκια.

— Εἴκοσι σὲ φτάνουνε, τοῦτε κείνη, καὶ πῆρε τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὸ σεντούκι της.

Προσποθώντας νόποφύγει τὸν πατέρα του, ποὺ μόλις εἶχε σηκωθεί ἀπὸ τὴν κοπιαστικὴ αὐτὴ νύχτα καὶ κάπνιζε διαβάζοντας τὶς ἐφημερίδες, ὁ Βάλα, ἔδωσε τὰ εἴκοσι καπίκια στὰ κοριτσάκια, πῆρε τὸ πιάτο μὲ τὶς φράουλες καὶ τὶς κατόπιε λαίμαργα.

Στὸ σπίτι ἡ Ὀλγα ἔλυσε μὲ τὰ δόντια τὸν κόμπο τοῦ μαντηλιοῦ της, ποὺ μέσα εἶτανε κλεισμένα τὰ εἴκοσι καπίκια, καὶ τῶδωσε στὴ μάννα της. Ἡ μάννα σούφρωσε τὰ λεφτὰ, μάζεψε τὴ βρώμικη πετσέτα κ' ἔφυγε γιὰ τὸ ποτάμι.

Ὁ Ταράσκα, ποὺ ἔπειτ' ἀπὸ τὸ κολατσιὸ εἶχε βοηθήσει τὸν πατέρα του στ' ἔργωμα, κοιμότανε τώρα στὸν ἴσλιο μιάς βαλανιδιάς. Κοντὰ του εἶτανε καὶ ὁ πατέρας του. Φύλαγε τὸ ἄλογο μὲ τὰ κουστειασμένον πόδια, ποὺ ἔτρωγε στὰ σύνορα κάποιου γειτονικοῦ χωραφιοῦ. Ἐπρεπε νὰν τὸ προσέχει καλά, γιὰ νὰ μὴ χυλάσει τὸ χτήμα τοῦ ἄλλουνοῦ.

Τὸ σπίτι τοῦ Νικόλα Σεμιόνοβιτς ξαναπῆρε τὴν κωνική του ὄψη. Ὅλα πῆγαιναν καλά. Τὸ κολατσιὸ ἀπὸ τρεῖς μερίδες, εἶτανε σεροβρισμένο, τρώγανε ἀκόμα κ' οἱ μύγιες, μὰ κανεὶς δὲν πῆγαινε στὸ τραπέζι, κανεὶς δὲν πεινοῦσε.

Ὁ Νικόλας Σεμιόνοβιτς εἶταν εὐχαριστημένος ποὺ δῆκε σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς ἡμέρας τὴν ἐπιδοκιμασία τῆς γνώμης του. Ἡ Μαίση εἶτανε ἡσυχῆ, ὁ Γκοργκό εἶτανε ἱκανοποιημένος. Τὰ γαστρικά του εἶτανε ἀποτελεσματικά, καὶ ὁ Βάλα ἐνθουσιασμένος, ἐπειδὴ εἶχε φάει ἓνα δάκρυο πιάτο φράουλες....

Μετάφρ. ΚΙΚΗΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΙΞΗ

Τοῦ Ταγκόπουλου

Χαρὰ στὴ Μοῖρα πῶλαχε, τρανέ, νὰ σὲ μυρώσει.
Κι ἂν σὲ πλανεύει ἀστόχαστα κάθε χαρὰ τῆς γῆς,
μὰ ἢ πῶρα μέσα σου ἔδεσε σφιγτὰ τὸ τί ἔχεις νιώσει,
σὰν κάποιον ἀνεμοσπάρταγμα, σὰν κλάμα μιάς πηγῆς.

Τῆς νύχτης, ποὺ δὲ στάθηκε ποτὲ νὰ μὴν προδώσει,
τὸ σπαραγμὸ ἐσὺ μάγεψες ν' ἀνθίσει πλαστικά,
σὲ ρίζα, ποὺ καίμζ πότισε, χρυσὸς ἀνθὸς ἢ γνώση,
σὲ δεύτερη μιὰν ἀνοιξή, ποὺ πνέει νοσταλγικά.

Στὴ φλόγα τῆς ἀθάνατης ἀγάπης καὶ τῆς πλάστρας,
πὼς ἦρθες καὶ πὼς ἔκαψες τάνημπορο φτερό!
Καὶ τώρα κρίνω χαίρεσαι στὴν ἄκρη κάποιας γλάστρας
τῆς μεσοπυμένης ἀνοιξῆς, γιὰ πάντοι τὸν καιρὸ.

Καιροὶ καὶ χρόνοι πέρασαν, κιάλλοι καιροὶ θάρσους
Καὶ τὸ κορμὶ τὸ μάτωσαν στὸ δρόμο οἱ σπαραγμοί.
Κι ὡστόσο πόσοι τῶνωσαν καὶ πόσοι θὰ αἰστανθοῦνε,
πὼς ὅσο καὶ ἂν ἐξῆσανε, δὲ ζήσανε στιγμή!

Καλὲ καὶ ἀκριβοδιάλεχτε, τώρα ὁ καιρὸς μιλάει. —
Κι ἀκούει ἢ ψυχὴ καὶ χαίρεται καὶ ἀναγαλλιάζει ὁ νοῦς.
Τὰ γερατειὰ ζωστήκανε τὸν ἀνθισμένο Μάη
καὶ ὄλοι τὰ μάτια ἐσήκωσαν κατὰ τοὺς οὐρανοῦς.

ΘΑΝΑΣΗΣ Γ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ «ΚΑΡΔΙΑΣ ΞΑΝΑΘΕΙΣΜΑ»

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΨΗΛΑ ΠΛΑΤΑΝΙΑ....

Κάτω ἀπὸ ψηλὰ πλατάνια,
Μὲς στ' Ἀπρίλη τὴ δροσιὰ
Χόρευες μὲ περηφάνεια,
Μὲ χυτὴ κορμωστασιά.

Χόρευες καὶ τραγουδοῦσες
Καὶ σωμαίνων τὰ πουλιά,
Κι ἀπ' τὰ μάτια σου σκορποῦσες
Νιότης φλόγες καὶ φιλιά.

Σὲ μιὰν ἄκρη καθισμένος,
Ποῦ δὲ μ' ἔβλεπες ἐσὺ,
Τῆς ἀγάπης, μεθυσμένος,
Ἐρουφούσα τὸ κορμί.

Μόλις εἶχε χρόνος κλείσει
Καὶ ξανάρθα σιωπηλά
Στο μικρὸ ἐρημοκλήσι,
Στὰ πλατάνια τὰ ψηλά.

Μὰ ἴωσα μιὰ ἀνατριχίλα
Στῆς ἐρωτῆς τὴ σιγαλιά,
Μοναχὰ μέσα στὰ φύλλα
Κελαδοῦσαν τὰ πουλιά.

Ποῦ τὰ ὄραμα σου τὰ τραγοῦδια ;
Ποῦ ὁ ἀνάλαφρος χορὸς ;
Ὅπως σβῆνει τὰ λουλουδία,
Τᾶσθισε καὶ πῶτα ὁ καιρὸς.

Σὲ χωρὶο εἶχες τζιζιδέψει
Κάποιον τόπου μακρυνοῦ,
Μ' ὅσους πρὶν εἶχες χορέψει
Σ' εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὸ νοῦ.

Μὰ στὴν ἔρμη ἐγὼ τὴ θύση
Κούμπησα, κ' εἶπα πιστὰ
Τὰ ὅσα ἐσὺ εἶχες τραγουδήσει
Τῆς καρδιάς λόγια ζεστά.

ΖΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΔΕΙΛΙΝΑ

Ἐβλογημένα δειλινά ! ὄντας ἢ ζάλη
Δουλεύτρας μέρας τῆς ψυχῆς μὲς ἀποστάνει,
Λιμάνι ἀτρικύμιστο σὺν περιμένει
Ἄξιας Συντρόφισσας καὶ τῶν Παιδῶν ἢ ἀγκάλη.

Ἦ μαγεμένα δειλινά ! Στὸ ἀερογιάλι,
Νάδι ζιτῆ καὶ φέρνει χὰδι ἢ μερομένη
Ἡ θάλασσα στὴν ἀμμουδιά, καὶ ἢ ἀγαπημένη
Στὸν ὄμο γέρνει μου ἀπαλὰ ξανθὸ κεφάλι.

Τὰ πονεμένα δειλινά ! Ἦ, πὼς θαρραίνει
Ἡ μοναξιά στὰ στήθη μου, γιατί, ὀϊμένα !
Ἡ Στιὰ σθητή, στάχτη ἢ χαρὰ, καὶ δεῖ ἀπομένει,
Ἐνα ὄνειρο πλεγμένο ἀπὰ στὰ περσομένα...

Τότε οἱ σκιὲς τοῦ δειλινοῦ σιγοχτυπᾶνε
Θανάτου μῆνιμα στὴν πόρτα μου, καὶ πᾶνε....

Ἰούλιος 1921.

ΑΓΗΣ